Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10. Den 15de Februar 1882. 31te Aargang.

Tale af Præsident Taylor,

holdt i Portage, Boxelder Co., Utah, den 19de Octbr. 1881.
(Efter «Millennial Star».)

Det er mig en Glæde at mødes med Eder, og jeg vilde ogsaa gjerne have været her, da I var forsamlet forleden Aften; men jeg mente det var rigtigt at forblive hos vore lamanitiske Brødre, eftersom de holder sig til os for at faa Undervisning. Vi sendte andre Brødre hertil, men jeg hører, at nogle af de Hellige følte sig lidt skuffet, fordi vi ikke kom. Vi føler, at I er' vore Brødre og Søstre og at I er' Eet med os og vi Eet med Eder og med Alle, som elsker Retfærdighed.

Vi bestræber os for at opbygge vor Guds Zion paa det, at vi maa fylde vort Skabelses Maal paa Jorden og udføre vore forskjellige Pligter, som paahviler os, samt lære Andre at gjøre det samme. Det er derfor, at vi reiser omkring blandt Folket, og der er mange at besøge nu. Om en føie Tid vil vi have reist hele Territoriet igjennem. Vi opbygger Zion, og det er ikke indskrænket til vore større Stæder alene, men alle de Helliges Byer. Vi stræber at gjøre alle bekjendt med hvad Gud har aabenbaret til Veiledning, Nytte, Velsignelse og Saliggjørelse for sit Folk paa Jorden. Saaledes føler vi for Eder, og vi har ingen onde Følelser mod Andre, uagtet Verden ialmindelighed hader os.

I haver en deilig Dal her og Leilighed til et stort Anlæg, og om Vandet bliver rigtigt behandlet, vil det maaskee ikke være usundt.

Zion voxer og tager til, og Gud har sagt, at den skulde; og det tilkommer os at voxe tilligemed, voxe og tiltage i Oplysning, Dyd og Renhed, i Kundskab om rigtige Principer, os selv, og siden lære vore Børn det samme; at dyrke og udvikle disse gode Egenskaber i vore egne Hjem og i vore Smaabyer, og at have alle vore Omgivelser saaledes, at Gud, Engle og alle gode Mennesker maa tykkes om det. At vore Døtre maa voxe op dydige, uskyldige og lykkelige; at vore unge Sønner maa

afholde sig fra Ukydskhed, fra Misgjerning og fra ond Tale; at vi selv maa sætte vore Børn et godt Exempel, med Ærefrygt for Herren vor Gud, idet vi anerkjender hans Haand i Alt: i Velsignelserne, vi modtager fra ham, i Maden, vi har at spise, i Klæderne vi har at iføre os, og ethvert timeligt Gode, som skjenkes os, thi Alt hvad vi har og nyder, kommer fra ham. Og det er os sagt, at Gud er ikke vred uden paa dem, som ikke anerkjender hans Haand i alle Ting. Søg hans Velsignelse over Alt, hvad Du tager Dig for. Har Du Jord, saa indvie den til Gud og bed, at hans Velsignelse maa hvile over den. Bygger Du et Hus, saa indvie det til Gud; ligesaa din Have, dit Kvæg, dine Faar, og Alt hvad Du eier, og bed at hans Velsignelse maa hvile over Dig og over Alt, hvad som tilhører Dig.

Det er blevet mig fortalt, at I har havt temmelig strenge Tider, at I har været plaget en hel Del med Græshopper og andre Ting, og at I i flere Aar har havt en ringe Høst, og at I endikke har avlet nok til det nødvendige Brød. Men I er' ikke de eneste, der har lidt Mangel. Det er blevet mig fortalt, at Høsten hos os er langt bedre end Høsten ialmindelighed i Staterne er. De ødelæggende Insekter som I har havt at strides med, begynder at lade sig tilsyne i andre Lande til Plage for andre Folk, Gud har givet os et Land, men vi har Huse at bygge, vore Jorder at opdyrke og vore Nødvendigheder at anskaffe, samt vore Husdyr at sørge for, o. s. v., hvilket altsammen giver os meget at gjøre. Biskop Hunter siger, at Børn kommer ikke til Verden med Sko og Strømper paa, og Klæder hellerikke, og skete det, vilde deres Klæder og Sko jo snart blive dem for smaa. Vi haver at gjøre noget til at skaffe Livets Nødvendigheder for vor Familie, at de maa være glade. Disse Besværligheder, som I nu haver at kæmpe med, har vi ogsaa havt. Og hvad Besværligheder ellers angaar, saa er ingen af os fri for dem. Rige Mænd iblandt os, saa vel som andensteds, som eier sine tusinde og hundrede tusinde, og faar alt, hvad de ønsker sig, har mere Hovedbrud, Uro og Bekymring end mange af Eder, som maa arbeide haardt for det Nødtørftige. Og dersom I var i deres Sted, vilde I have langt mere Bekymring end I har. Vi lægger ikke altid Mærke til disse Ting; men de skulde tjene os til Erfaring; vi skulde lære at forstaa og paaskjønne den Stilling, vi indtager her paa Jorden.

Der er en rigtig god Leilighed nu for gode Mænd og Kvinder, som er' rene og dydige, at opdrage et retskaffent Afkom. En Biskop har en god Leilighed, saa og hans Raadgivere og disse, som er forbundet med ham. Han skulde søge at sanke de mest hæderlige, anstændige og dydige Mænd omkring sig, og stræbe at ophjelpe disse, som han har Varetægt over, see til efterhaands at faa bedre Huse og bedre Haver, og alt andet i Forhold. Over alt, hvad vi foretager os, behøver vi Guds Velsignelse, hvorfor vi bør sætte vor Lid til ham. For Exempel, om jeg kom her til at bo og havde en Familie, vilde jeg allerførst indvie mig selv og Familie, Hus og Have og Fæ og Alt, hvad jeg havde, til Gud og bede om hans Velsignelse. Endvidere vilde jeg hver Morgen, naar jeg var staaet op, knæle ned og andrage om hans Velsignelse over mig og mine gjennem Dagens Løb, at vi maatte være bevaret fra onde Indflydelser, Uheld og Fare, og være velsignet, naar vi arbeidede for at faa Opholdet; og saa vilde jeg bede for disse, som præsiderede over mig i Præstedømmet. Joseph Smith sagde til mig

for over 40 Aar siden: Broder Taylor, Du har modtaget den Hellig-Aand. Følg nu den Aands Indskydelser, saa vil den lede Dig til al Sandhed, indtil den omsider bliver til et Princip eller Kildevæld hos Dig til Aabenbaring. Saa sagde han, at jeg maatte aldrig om Morgenen, naar jeg stod op, undlade at nedbøie mig for Herren og indvie mig selv til ham for den Dag. Somme Folk behandler disse Ting med Letsindighed. Jeg gjør det ikke; thi jeg veed, at vi faar vor Føde, vore Klæder, og alle jordiske saa vel som aandelige Goder, formedelst vor himmelske Faders Godhed. Jeg veed ogsaa, at jeg vilde ikke forstaa at diktere som Præsident for denne Kirke, dersom Herren ikke hjalp mig. Skulde jeg forlange Folk til at rette sig efter mine Ideer? Jeg retter mig ikke efter andre Ideer, end dem Gud giver mig; heller ikke skulde I gjøre det. Somme er saa meget paastaalig med at have deres egen Villie og handle efter deres egne Planer. Jeg har ikke noget saadant paa mit Sind, men jeg har det Ønske, naar Nogenting skal gjøres, at faa Guds Villie at vide og da gjøre derefter, og at lære mine Brødre at gjøre det samme, paa det at vi alle maa voxe i Kristo vort levende Hoved, saa at vi maa blive kjendt med korrekte Principer og rette os derefter. Har vi Prøvelser, saa lad os huske paa, at vi bliver Alle prøvet. Vi kan see Folk, som staar sig godt, som jeg før hentydede til, de har ligesaa mange Prøvelser, som I har. De kan have smukke Huse og raade over mange Bekvemmeligheder; men hvad gjør det? Saadanne Ting alene gjør ikke Folk lykkelig. Det er en feilagtig Tro, at Rigdom gjør Folk lykkelig. Kreatur, Faar, Huse og Besiddelser vilde ikke skaffe Eder Lyksalighed. Skriften siger, at den, der har evigt Liv, er rig; og Herren har paalagt os at søge efter det evige Livs Rigdomme.

Vi er' her og indtager en besynderlig Stilling. Herren har kaldet os fra Jordens Nationer og har gjengivet os det evige Evangelium, og det Evangelium er beregnet paa at opløfte os i Tid og al Evighed. Da Jesus talte til sine Disciple, kaldte han dem sine Faar; og da han bad til Faderen for dem, sagde han: „De var Dine, og Du har givet mig dem . . . Jeg beder ikke for Verden, men for dem, som Du har givet mig, thi de er' Dine . . . Hellige Fader, bevar dem i Dit Navn, dem, som Du har givet mig, at de maa være Eet ligesom vi". At Alting maa skee i Enighed og Fred, og at Guds Aand, som er Forstands Aand, maa bo hos Alle, saa at Alle maa føle Attraa til at fremme hverandres Vel, og enhver maa hjelpe til at forøge Glæden for Alle. Saaledes føler vor himmelske Fader for os.

Ved nogle Bemærkninger, jeg allerede har hørt, mindes jeg om min Drengealder. Jeg lærte da at tilnærme mig Gud. Mangen en Gang gik jeg ud paa Marken og skjulte mig bag Buskene, bøiede mig for Herren og bad ham at veilede og diktere mig, og han bønhørte mig. Sommetider fik jeg andre Drenge til at gaa med mig. Det vilde ikke skade Eder, Drenge og Piger, at paakalde Herren paa lønlige Steder, ligesom jeg gjorde. Saaledes gik det mig, da jeg var en lille Dreng, og Gud har ledet mig fra en Ting til en anden; men jeg havde ikke de Privilegier, I har. Der var Ingen til at lære mig, men I har Adgang til gode Mænd, som kan veilede Eder til Liv og Salighed. Men min Aand søgte efter Gud da, og jeg føler ligedan endnu.

Vi er her som Sidste-Dages Hellige. Hvad agter I at gjøre? Jeg vilde saa

meget som Omstændighederne tillod det, uden at arbeide altfor haardt, forsøge paa at bygge gode Huse, anlægge gode Frugthaver, stræbe at gjøre det hyggeligt for min Familie og at fremme deres Vel.

Har I nogen Skole her? (Jo!) Har I en god Lærer? (Jo!) Vel da, saa lad Eders Børn blive underviist. Den, som lærer Børnene, skulde være et gudfrygtigt Menneske, som ei alene lærer dem Grammatik og de almindelige Kundskaber, men ogsaa Evangeliets Grundsætninger, paa det at Børnene maa voxe op i Herrens Frygt. Og dersom jeg var Hovedet i et Hus, vilde jeg ikke alene betragte det som en Pligt, men ogsaa som en stor Fornøielse at sammenkalde min Familie Morgen og Aften, og bede med dem og for dem, og lære dem at nære denne Følelse og Aand. Tænker I, at jeg vilde ønske, at mine Børn nogensinde skulde høre mig bande eller sværge? O, hvor skamfuld jeg vilde blive, om mine Børn eller Koner eller nogen af mine gode Brødre skulde høre mig gjøre det. Det vilde være at sætte et meget slet Exempel; hvorimod vi, som Forældre, er pligtskyldig at sætte gode Exempler for vore Børn, saa og for alle Mennesker. Og saa burde vi være ærlig mod hverandre, vi burde være sanddru og aldrig lyve. Forældre, vær sanddru! at Eders Børn maa have Tillid til Eders Ord, saa at om Fader eller Moder siger Noget, de da maa sige, „om Fader eller Moder siger det, saa veed vi, at det er rigtigt, fordi de aldrig lyver eller taler Usandhed" Saadanne Følelser skulde vi beflitte os paa at have iblandt os og i vore Familier. Og saa behøver vi ogsaa at være renlig i vor Person, i vore Boliger og i Alting. Og I Mødre, I burde beflitte Eder paa at have Fred i Eders Hjerte; I burde være som Guds Engle, fuld af enhver Dyd. Og Faderen burde behandle Moderen rigtigt. Har hun sine Svagheder? Ja. Og saa har han. Hvad vilde jeg gjøre derved? Vilde jeg bære over med hende? Ja, naturligvis, og elske hende og gjøre alt hvad jeg kunde for at gjøre hende lykkelig, og istedetfor at ærgre og uroe hende, vilde jeg omgaas hende med Kjerlighed og Venlighed, og beflitte mig paa det overalt. Paa den anden Haand vil jeg sige til Søstrene, I bør behandle Eders Mand rigtigt og gjøre ham Hjemmet behageligt. Er der Nogenting, han ønsker at spise, saa forsøg at skaffe ham det, og gjør Hjemmet fornøieligt, og lad Eders Børn see, at I elsker hinanden, at de maa voxe op med de samme Følelser og være vant til at ære deres Fader og Moder.

Saadanne Følelser vil opløfte os, og vi vil forsøge paa at undervise og opløfte Lamaniterne rundt omkring os. Og naar de bliver oplyst, vil vi sende dem ud at prædike Evangeliet iblandt deres egne Folk, ligesom vi har gjort blandt vor Race. O! kunde vi blot fatte vor himmelske Faders Herlighed, Kundskab, Magt, Majestæt og Herredømme! Kunde vi blot begribe den Ophøielse, Herlighed og Salighed, som er i Vente for de Retfærdige, de Rene og de Dydige, som frygter Gud, den Allerhøiestes Hellige. Kunde vi begribe, hvilke store Velsignelser Gud har beredt for os, dersom vi frygter ham og iagttager hans Love og holder hans Bud, da vilde vi, føle ganske anderledes end vi føler. Men vi gjør det ikke. Herren har bragt os ud fra de forskjellige Nationer, paa det at vi maatte lære og blive kjendt med hvad der hører Guds Rige til. Han har derfor anbetroet os det hellige Præstedømme, og Organisationen, som vi har den, med Staver og Varder, med deres Præsidentskaber og Biskopper, Høiraad

Høipræster, Halvfierds, Ældste, Præster, Lærere og Diakoner osv., er indstiftet af Gud for vor Belærelse og Opløftelse; og idag reiser vi omkring og taler til Belærelse. Hvilken Belærelse? I Alting. I Moral, i vort Familieforhold og vor Stilling i Samfundet, i vor Religion, i Alt henhørende til Tid og Evighed, paa det at vi maa være velsignet i vor Familiekreds, at vi maa have Lykke med vore Foretagender og virke tillidsfuldt tilsammen, aflægge Alt, hvad som er urigtigt og bo tilsammen i Kjerlighed og i Fred i Overensstemmelse med Guds Søns Evangelium. Saaledes har vi Behov at læres, og vi skulde begynde dermed hos os selv. Som Fædre og Mødre tilkommer det os at gjøre, hvad ret er. Om Forældrene ikke vil, saa vil vi sætte Børnene gode Exempler, behandle dem godt og veilede dem saa godt som muligt paa Livets Vei. Det er denne Aand, som bor hos vor himmelske Fader. Vi haver at efterligne ham og nære disse grundige Følelser i vor Barm og i vort Hjerte. Derfor har vi forskjellige Inddelinger og Indretninger iblandt os. Vi har vore Biskopper. Det er deres Pligt at vaage over deres Menighed og paasee, at Alting gaar rigtigt til og at Enhver gjør, hvad ret er, og om der er nogen Fattig eller Syg, da at see til dem og komme dem til Hjelp, og derefter opvække Brødrenes og Søstrenes Medlidenhed, at de ogsaa maa føle for dem. Saa har vi vore Indbyrdes-Uddannelses-Foreninger. Har I nogen her? (Ja!) Hvad er de til? Til de Unges Belærelse. Dette er en anden Green af vor store Skole. Vore Søstre ogsaa i deres Hjelpeforeninger gjør en god Gjerning. Bliv ved, Søstre! Søstrene forstaar meget bedre at have Medlidenhed med deres Kjøn end Brødrene gjør; de kan bedre sætte sig ind i deres Stilling, bliv ved med den gode Gjerning; dette er en anden Part af vor store Skole; og idet jeg atter nævner vore unge Folks Uddannelsesforeninger, lad mig sige, hvor glad jeg vilde have været for deslige Privilegier, da jeg var en Dreng. Men jeg havde ingen saadan Leilighed. Der var ingen Præstedømme til at undervise mig. I unge Mænd og unge Kvinder har Privilegier, som vi ældre Folk ikke har havt. Og denne Attraa til at forbedres og uddannes indskrænker sig ikke til et eller to Steder, men er overalt, og en god Gjerning udføres blandt de Unge overalt, hvor de Hellige bor; „The Contributor", som er Organ for de Indbyrdes-Uddannelses-Foreninger, er et ypperligt Maanedsskrift, og de Unge burde benytte sig af dens Spalter ved at subskribere paa den, hvilket udentvivl ogsaa er Tilfældet ialmindelighed. Dette Foretagende blandt de Unge er en anden Green af vor store Skole. Vore Søndagsskoler er atter en anden. Vore Børn burde undervises af gode Mænd og gode Kvinder. Indprent Lærdom paa deres barnlige Sind og led de Smaa paa Livets Vei, at de maa kjende til Kristi Kirke og blive opdraget i Gudsfrygt. Om en Tid vil de være Mænd og Kvinder i Israel. Det vil ikke altid være som det er nu. Menneskene vil ikke altid holde saadanne Følelser imod os som de nu har. Naar de finder, at vi ikke er et saadant Folk, som Verden har holdt os for at være, men at vi er et dydigt og lovlydigt Folk, saa vil de Hæderlige blandt Menneskene erkjende os for hvad vi er. Og den Dag vil komme, da der vil blive sagt om vore Børn, som de gamle Profeter har sagt, at den og den er født i Zion. Det vil blive betragtet som en stor Velsignelse og en meget stor Ære at være født i Zion blandt Guds Folk. Vi er

ikke Løgnere, Horkarle, Forførere eller Tyve, som vore Æreskjændere siger vi er, men vi har lært Dyd og Hellighed og Saadant, som er skikket til at ophøie og forædle Individer, Familier og Nationer; vi er i Besiddelse af disse Principer og bliver ophøiet ved dem. Er det ikke en Ære for et Barn at være af saadanne Forældre? Jo. Lad os da være saadanne Fædre og Mødre. Har vi handlet urigtigt, saa lad os høre op dermed og omvende os fra al ond Gjerning, ydmyge os og blive som smaa Børn for Gud. Lad os afstaa fra Gjerrighed. Vi behøver ikke at gramse, for der er ikke meget værdt at gramse efter. Der er ikke saa meget i denne Verdens Rigdomme, som somme Folk tænker der er. De kan endikke for et Øieblik lignes ved det himmelske Riges Rigdomme, hvilke ethvert Menneske kan opnaa, som ikke har forspildt dem.

Vi burde altsaa behandle Enhver redeligt; dem, som ikke er af os, saa vel som vore egne Brødre. Vilde jeg bedrage en Mand, forbi han ikke var i Kirken? Tanken om en saadan Handling vilde bringe Skamrødmen paa mine Kinder; og jeg føler ærgerlig, naar jeg hører om Mænd, som er indgaaet i en hellig Pagt, at de handler saaledes. Det er almindeligt for Somme at sige: Jeg gjorde en brilliant Handel idag med Broder saa og saa. Men var Handelen god for Broder saa og saa? Om den var saa er det godt. Men dersom Du, forbi Du er lidt klogere eller snildere i Handel end din Broder, har narret ham, saa er det ikke godt, men ondt, og jeg tænker ikke det er nogen Ros for en Mand at være i Besiddelse af den Slags Dygtighed. Jeg tænker ikke det kan være til Ros for Nogen at begjere nogenting, om tilhører nogen Anden. Herren prøver os; og nogle af Eder er allerede temmelig godt prøvet, og sommetider prøver I hverandre. I veed nok, David sagde ved en vis Leilighed, at om det havde været en Fiende, vilde han have udholdt det; men det var hans Ven, som gjorde det, og det skar ham i hans Hjerte.

Det er nødvendigt, at vi skulde prøves, og at det skulde gaa os til Hjertet. Og hvorfor? „Thi det sømmede ham, for hvem alle Ting er' og ved hvem alle Ting er', ham, som vilde føre de mange Børn til Herlighed, ved Lidelser at indvie deres Saliggjørelses Stifter." (Heb. 2. 10) Hvorfor? Paa det at vi maatte have en Ypperstepræst, som var kjendt med vore Affærer, og Een, som var fristet i alle Punkter ligesom os. Han fristedes ligesom vi. Jeg har seet Mænd fristet saa haardt, at de tilsidst har svoret, „at de vilde ikke taale det længer." Men — I vil blive fordømt, hvis I ikke gjør det; saa I maa hellere taale, og ty til Herren og sige: O Gud, jeg er saare haardt fristet; Satan søger at styrte mig, og det seer ud til, at jeg er omringet rundtomkring. O Herre, hjelp mig! Fri mig fra Djævelens Vold og af hans Magt. Lad din Aand nedbale over mig, at jeg maa kunne beseire denne Fristelse og blive uafhængig af denne Verdens Forfængeligheder." Dette vilde være langt bedre end at give efter og synde, og saaledes gjøre Eder uværdig til at omgaas med de Gode og Rene.

Jeg kom til at tænke paa Elias. Der var en Tid i hans Liv, da vi finder ham at være alene paa et ensomt Sted Det tordnede og lynede, men Gud var ikke deri. Siden kom der en lille stille Røst og ligesom hviskede til ham: „Hvad gjør Du her, Elias? Elias svarede Herren, at de havde nedbrudt hans Altere og ihjelslaget hans Profeter, og at han alene var tilovers, og, sagde

han, de søger mit Liv ogsaa. Det var en mørk Udsigt; det var en sørgelig Historie at fortælle Herren. Men han forstod Stillingen bedre end Elias og sagde: Jeg har levnet mig selv 7000 Mænd, som ikke har bøiet Knæ for Baal; i dem var der Retskaffenhed og Ære; Abraham blev prøvet, Job ligeledes. Abraham blev meget haardt prøvet. Det blev ham befalet at tage sin Søn Isak, ham, som var ham given efter Forjættelse, og gjennem hvilken alle Jordens Slægter skulde velsignes. Abraham, tag nu din Søn, sagde Herren, og ofre ham til et Brændoffer. Tænker I ikke, at somme Mænd iblandt os vilde sige: „Nei, før vilde jeg blive fordømt." Abraham skjælvede ikke. Han troede, at Gud havde givet ham Sønnen paa sin gamle Alder og at en stor og herlig Forjættelse skulde opfyldes igjennem ham, og ydermere, at hvis han blev opofret, var Gud mægtig til at opreise ham fra de Døde. Som sagt, han skjælvede ikke af Frygt eller Vantro; men gik i Lydighed til Budet for at ofre sin Søn. Man kunde sige meget derom, men det vilde tage for lang Tid at vise, hvad Abraham forventede. Men han forventede, at hans Sæd vilde arve Præstedømmet gjennem alle tilkommende Tider, og det er Meningen af de Ord: „I Dig og Din Sæd skal alle Jordens Slægter velsignes". Abraham havde i Profetiens Aand skuet sit Afkom, som de skulde være ned gjennem de forskjellige Tidsaldere. Og blandt Andet saa han Jesu Dage, da han skulde komme, og efter hvad os er fortalt, glædede han sig. Efter alt dette befalede Gud ham at tage Sønnens Liv. Hvad — vilde ikke det hindre hans Afkom i at komme paa Jorden saasom han saa dem i Synet? Jo, vissseligt; eet Snit med Kniven vilde have tilintetgjort alle disse herlige, disse salige Forhaabninger. Han nærmede sig sin Søn og sagde, kom Isak, kom og gaa med mig op paa dette Bjerg, og de gik. „Lad os nu bygge et Alter," og de byggede et Alter. Og Drengen sagde, Fader, her er Brænde, og her er Alteret, men hvor er Lammet til Brændofferet? Og Abraham sagde, Herren vil anskaffe Offeret. Endelig, da formodentlig Tanken om det ærefrygtfulde Øieblik næsten qvalte Faderens Hjerte, siger han: min Søn, Du er Offeret. Han tager ham da og lægger ham paa Alteret, og i det næste Øieblik griber han Kniven for at slagte sit forjættede Barn. Men da hørtes Guds Røst sigende, Holdt Abraham! læg ikke din Haand paa Drengen; see! der hænger en Vædder i Busken. Tag den til et Offer. Kunde I ønske at blive saaledes stillet, mine Brødre? See til Job, han blev ogsaa prøvet og fandtes trofast. Det lader til, at der var en Tid, da Guds Sønner var forsamlet og Djævelen var iblandt dem. Og Gud Herren sagde til Satan: Har Du givet Agt paa min Tjener Job? osv. O ja. Men Du har sat Gjerde om ham. Om Du saaledes behandlede mig, saa vilde jeg være ligesaa lydig som han er. Muligvis, siger Herren, men det er tvivlsomt. Lad mig friste ham, siger Satan, og Herren tilstedede det. Og hvad læser vi saa?

„Og det skete en Dag, da hans Sønner og Døtre aad og drak Vin i deres den førstefødte Broders Hus; da kom der et Bud til Job og sagde: Oxerne pløiede og Aseninderne gik i Græsset ved Siden af dem; da faldt de ind fra Sheba og tog dem og slog Drengene med skarpe Sværd; og jeg er aleneste undkommen for at give Dig det tilkjende. Der denne endnu talede, da kom den Anden og sagde: Guds Ild faldt af Himmelen og blev optændt paa Faarene og paa Drengene og fortærede dem, og jeg er aleneste undkommen for at give Dig det tilkjende. Der denne endnu talede, da kom den

Tredie og sagde: Chaldæerne gjorde tre Hobe og overfaldt Kamelerne og tog dem og slog Drengene med skarpe Sværd, og jeg er alene undkommen for at give Dig det tilkjende. Men der denne endnu talede, kom den Fjerde og sagde: Dine Sønner og Døtre aad og drak Vin i deres den førstefødte Broders Hus, og see, der kom et stort Veir fra hinsides Ørken og stødte paa Husets fire Hjørner, saa at det faldt paa dem og de døde, og jeg er alene undkommen for at give Dig det tilkjende."

Job modtog alle disse Efterretninger uden i mindste Maade at harmes. Han bøiede sig ned og tilbad og sagde: Nøgen kom jeg ud af Moders Liv, og nøgen skal jeg fare hen igjen; Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet." Vi føler ikke altid saaledes. Da vi boede i Missouris Land, følte vi meget ærgerlige, naar vore Fiender stjal vort Kvæg og var meget vrede, naar de gjorde os Uret. Men de kunde jo ikke have gjort os noget, dersom ikke Herren tillod det. Dette er atter et Bevis paa, at vi er' i Guds Haand, og vi burde føle, at vi er i hans Haand, thi saa er det vel med os. Vi vil ikke dadle Djævelen, ei heller ugudelige fordærvede Mænd; thi de er af Djævelen, hvis Gjerninger de gjør. Men vi vil sige ligesom Job, Herren gav og Herren tog, Herrens Navn være lovet.

Djævelen kom atter frem for Herren, og Herren sagde til ham: Du sagde, at Job vilde gjøre saa og saa. Men han holder endnu fast og er urokkelig, endskjøndt Du har tilskyndet mig imod ham til at fordærve ham uden Aarsag. Satan svarede da og sagde, Hud for Hud, og alt det en Mand haver giver han for sit Liv. Dog udræk nu din Haand og rør ved hans Ben og ved hans Kjød, hvad gjælder det, om han ikke skal bande Dig i dit Ansigt? Og Herren sagde til Satan: see, han være i din Haand; dog spar hans Liv. Da for Satan ud fra Herrens Ansigt og slog Job med en ond Byld fra hans Fodsaaler og indtil hans Hovedisse. Og saalænge han var i denne Tilstand, forstaar vi, at han sad ned i Aske og skrabede sig med et Potteskaar. Og da hans Venner hørte om hans Ulykke, kom de og bespottede ham og beskyldte ham for være en Hykler osv, hvilket vi er tilbøielige til at gjøre, naar en Række af Uheld rammer et Menneske. Men han vilde ikke lade sig bevege af dette, uagtet han var berøvet Alt og tilmed plaget i Kjødet. Tilsidst tænkte hans Hustru, at hun kunde ikke holde det ud længer. Hun blev oprørt i Sindet, og jeg kan forestille mig, hvorledes hun siger: Job, var jeg i dit Sted, vilde jeg ikke udstaa det længer, jeg vilde bande Gud og dø som en Mand. Men eftersom Job endnu var Herre over sig selv, vendte han sig og sagde: Du taler ligesom en af de daarlige Kvinder taler. Skal vi tage imod det Gode af Gud og ikke tage imod det Onde? Nøgen kom jeg til Verden, og nøgen maa jeg gaa tilbage. Herren giver, Herren tager, Herrens Navn være lovet. Og, sagde han, omend han slaar mig ihjel, vil jeg dog haabe til ham, thi jeg veed min Frelser lever." Job var en Mand, som frygtede Gud, levede efter sine Privilegier, og den Almægtiges Aand hvilede over ham. Derfor siger han, jeg veed min Frelser lever, og at han i de sidste Dage skal staa paa Støvet. Og naar min Huds Orme har fortæret dette mit Legeme, skal jeg dog see Gud af mit Kjød; og uagtet jeg gaar ned i den stille Grav og raadner og bliver Støv, dog skal disse mine Øine skue ham. Og jeg veed, at min Frelser skal regjere paa Jorden i de sidste Dage. Saadan Religion var det, at disse Mænd havde, og vi behøver de samme Principer. Efter at Job var bleven prøvet

og forblev trofast, løftede Herren ham op igjen, og formerede hans Faarehjorder og hans Kveghjorder og alle hans jordiske Besiddelser, og saa stor var Guds Godhed mod Job, at han var mere velsignet paa sine sidste Dage end sine forrige Dage. Det var som Djævelen sagde, Gud havde sat et Gjerde omkring ham, og saaledes gjør han om os, men vi veed det ikke.

Her er Broder Cannon, for Exempel, som snart skal afsted til Washington, som vor Delegerede til Kongressen, og I kjender den Indflydelse, der har været stillet imod det Folk, som han repræsenterer, og I veed ogsaa, at han som Delegeret ikke er berettiget til at afgive Stemme. Og uagtet Mænd og Organisationer har virket direkte for at bringe fiendtlig Lovgivning imod os, saa har Gud dog beskæmmet dem i alle deres Planer indtil denne Dag. Har ikke Gud sat et Gjerde om os? Jo, han har; og saalænge som vi frygter ham, vil han vedblive at gjøre det, og han vil bevare os, saa at ingen Magt paa Jorden eller Helvede kan skade os.

En af Poeterne siger:

„Skal jeg mod Himlen løftes
I Mag paa Puden blød?
Mens Andres Liv det drøftes
Med Trængsler og med Nød."

Og medens Johannes var indhyllet i et Syn, saa han en utallig stor Skare af Igjenløste, som var iført hvide Klæder, og som sang en Sang, som Ingen kunde lære uden dem det blev givet. Og han spurgte sigende: Hvo er' disse, klædt i Hvidt, og hvorfra er de kommen? Da blev der svaret: „Disse er' de, som er kommen ud af den store Trængsel," og har tvættet deres Kjortler og gjort dem hvide i Lammets Blod." Jeg har hørt Joseph Smith sige til de Tolv: „Gud vil tage fat paa Eders Hjerte, og han vil vriste det op til det Inderste." Er dette skeet? Det er: De Tolv veed, det er skeet. Præsident Young vidste det, og Joseph Smith vidste det; og tilsidst maatte han give sig hen som et Offer for dette Folk. Har vi havt Trængsler at gjennemgaa? Vi har. Skal vi have flere at gjennemgaa. Vi skal, hvis vi skal findes blandt dem, som Johannes saa. Vi kan ikke undgaa at blive sigtet gjennem Trængslernes Sold, indtil vor Troskab til Gud og Menneskene er prøvet nok. Brødre, beflit Eder paa at have Guds Aand hos Eder selv og hos alle, som hører Eder til, og lev saaledes, at Eders Bønner maa blive hørt og besvaret. Lad Eders Vandel være i Forhold til det Lys, I allerede har, saa vil Guds Velsignelse følge Eder. I kan saaledes skabe et lille Himmerige lige her i Eders Midte, og behøver ikke at gaa andensteds hen efter Glæde og Fornøielse. Kort sagt, efterlev Eders Religion, saa vil I blive velsignet i Tid og i al Evighed. Amen.

En Mands Dulighed burde ikke beregnes efter hans ualmindelig store Anstrengelser, men efter hans daglige Vandel.

Et godt Hjerte og en god Samvittighed er' ypperlige Selskabsbrødre eller Reisefeller under alle Omstændigheder.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

At bevare Helbreden.

Sundhed i Legemet er visseligt en af de mest ønskeligste, saavelsom en af de vigtigste Velsignelser for Mennesket. Der gives ikkun faa, der virkelig paaskjønner dette Gode førend det begynder at tabes, og Svagelighed truer med Helbredens Fordærv. Mange forøder deres Kræfter medens de er unge ved at hengive sig til stygge Vaner, saasom at være ude eller sidde oppe om Natten — at nyde berusende Drikke — at bruge Tobak — at spise for meget — at gaa forlænge uden Mad — samt alskens Daarskaber, som forstyrrer Legemets naturlige Regelmæssighed og tjener til at svække og fordærve Nerverne. Nogle overanstrenger Muskelkraften og Andre Hjernen. Nogle skader sig selv eller Andre med at brydes paa en vild og uforsigtig Maade. Nogle ved at løfte, og Nogle ved eet og Andre ved et andet, og ofte fører det til Nød og Elendighed i tilkommende Tider, naar ondartede, haardnakkede Sygdomme, som allerede lister sig omkring i Legemet, begynder at samle sig til det svageste Sted. Det er velbekjendt, at nogle Mennesker er nedbrudt paa Helbreden naar de naar Middelalderen. En vis Læge sagde: „Nogle Mennesker er ligesaa gamle naar de er fyrre som Andre naar de er treds."

En god, stærk Legemsbygning giver ikke altid Sikkerhed for vedvarende god Helbred Livet igjennem, endskjøndt meget visselig er beroende derpaa, som paa en Grundvold, for langt Liv. Men det er ofte Tilfældet, at Folk stoler for meget paa deres Styrke, at de med Ringeagt overtræder alle Sundhedsregler, og gjør Vold paa deres Legemsbygning og Indre i alle mulige Maader, som om de vilde prøve deres Kræfters Udholdenhed til det yderste. Saaledes bliver mangt et sundt og stærkt Legeme nedbrudt førend det naar halvt igjennem Livet. Nogle, hvis Nerver er slappet ved Brugen af spiriøse Drikke eller narkotiske Urter — hvis Sindskræfter er svækket ved Udsvævelse, og hvis Legeme er afkræftet ved Misbrug, har naaet deres Livs høieste Punkt medens de endnu kunde kaldes unge, og staar færdig til hurtigt at gaa nedad indtil de usle Levninger nedsænkes i en altfor tidlig Grav.

Paa den anden Side gives der Mennesker, der har følt Manglen paa legemlig Styrke, som har gjort sig Flid for at bevare deres Helbred ved at efterleve gode Leveregler, og der gives Tilfælde, hvor strengt Maadehold, Forsigtighed med Spisen, tilstrækkelig Rørelse, god og betimelig Hvile, samt Omhyggelighed for Legemet i enhver Henseende, har gjort, at Saadanne, som af Naturen var svagelig, er bleven hel kraftig og sunde. Mange Saadanne har oplevet en høi Alder med varig god Helbred.

Man kan ikke være for agtpaagiven med hvad man nyder i Skikkelse af Spise og Drikke De vise og erfarne Læger fordrer Ret til at diktere deres Patienters

Bespisning, og tillader dem aldrig at faa nogenslags Spise eller Drikke, som de veed er dem skadeligt, saalænge de har dem under deres Behandling. Det er en afgjort Sag, at dersom de samme Forsigtighedsregler blev tagen medens Helbredstilstanden var god, saa vilde det være til stor Gavn for Legemet; thi det vilde hindre Sygdommen fra at faa Plads. Det er bekjendt, at Mennesker, som har arbeidet haardt hele Tiden har opnaaet en høi Alder, fordi de var nøiagtig og forsigtig med deres Fødemidler. Der var for Exempel Thomas Parr af Shropshire i England, som oplevede en Alder af 152 Aar. Han var over 120 da han giftede sig igjen, og ti Aar efter kunde han bruge Leen og Pleielen ligesaa godt, som de bedste af hans Medarbeidere. Endelig forsømte han de Leveregler han saa længe havde holdt sig efterrettelig, og saa paafulgte Døden. Det seer ud til, at han i sit 152 Aar reiste op til London for at blive seet af Kongen, og blev fristet til at nyde formeget af de lækre Retter, som den kongelige Gjestfrihed tilbød ham, og blev syg og døde snart efter af Fuldblodighed. Hans Lig blev undersøgt og hans Indvolde fandtes i en ypperlig Tilstand, og man mente at han kunde have levet meget længer dersom han ikke havde overtraadt sine Leveregler.

De Sidste-Dages Hellige har modtaget Herrens Ord angaaende Mad og Drikke ved Aabenbaring, det saakaldte Visdomsord. Store Forjættelser er given til dem, som vil give Agt paa de Raad, der er given om denne vigtige Sag, og vi vil opfordre de Hellige til at give Agt derpaa, og foreslaar en almindelig Læsning af denne kostelige Aabenbaring fra Gud. Ydermere vil vi formane de Unge til at bevare deres Helbred, medens deres røde Kinder vidner om Sundhed, agte paa de Erfarnes Raad og Guds Tjeneres velsignede Undervisning. Undgaa al Skjødesløshed og ryggesløs Mishandling af eders egne Legemer. Gaa tidligt tilsengs, og staa op itide, og fly al den uteerlige Handel, som hersker i Babylon. Hold Eder rene og ubesmittet for Gud, bed ham om Visdom, at I maa seire mod Fristelser og leve daglig med Hensyn til det Tilkommende. Saa skal I skue tilbage paa eders hæderlige Levnet uden Anger eller Sorg, leve og opfylde eders Skabelses Maal og glæde eder i eders Tilværelse paa Jorden!

Visdomsord.

Den, som med Taalmodighed beflitter sig paa at vænne sig til Agtpaagivenhed i Henseende til hvad Moralen fordrer, vil med Tiden finde det mindre og mindre vanskeligt, og mere og mere frugtbringende til hans Uddannelse og Lyksalighed; og den, som vil hjelpe en Anden i at skabe en værdifuld Karakteer eller i at rette fremragende Feil, kan ikke finde mere kraftige Midler end at overtale ham til at vandre paa den samme Vei.

De tolv apostoliske Dommere.

(Efter «Millennial Star»)

(Fortsat fra Side 115.)

Denne Gang vil vi omtale

Thomas;

og hans Levnetsbeskrivelse er maaske en af de mærkværdigste blandt de tolv Apostler. Han var en Jøde, og man mener, at han var barnfødt i Galilæa. Han lader til at have været en af Kristi ivrigste Tilhængere i Evangeliets Tjeneste, og var tilsyneladende den eneste, som var rigtig villig til at gaa ind i Judæa da Frelseren hørte, at Lazarus var død, og var bleven fraraadet at gaa tilbage til et saadant Sted, hvor Jøderne havde søgt at stene ham en kort Tid før. „Da sagde Thomas, som kaldtes Didymus eller Tvilling til, de andre Disciple: „Lad os gaa, at vi maa dø med ham." Dette var et ydre Tegn paa Mandens modige og faste Karakteer, hvilket fremskinner i hans senere Liv. Han lader til at have været i Besiddelse af de trofaste Apostlers karakteristiske Enfoldighed og dertil en praktisk Tænkemaade: thi da Jesus talede til dem om at gaa at berede et Sted for dem, sigende: „Hvor jeg gaar hen vide I, og Veien vide I," sagde Thomas: „Herre! vi vide ikke, hvor du gaar hen; og hvorledes kan vi vide Veien?" Jesus siger til ham: „Jeg er Veien, Sandheden og Livet; der kommer Ingen til Faderen uden ved mig."

Men den mest fremragende Tildragelse i hans Liv, som er optegnet i Skriften, og som har slaaet Rødder i Hukommelsen, er den, som er forbundet med Frelserens Aabenbarelse efter sin Opstandelse. Thomas var fraværende da Jesus lod sig tilsyne for de andre Apostler, og eftersom han var af Naturen enthusiastisk, var han muligvis bleven des mere modfalden over det, som var skeet, og som saae ud til at have forstyrret alle hans Forhaabninger. Jesus Kristus var korsfæstet og var ikke mere, og Thomas havde ikke den fulde Tiltro til Værket, som han før havde. Følgelig, da de Andre fortalte ham at de havde seet Herren, sagde han: „uden jeg faar see Naglegabene i hans Hænder, og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde troe." Og efter otte Dage var atter hans Disciple inde, og Thomas med dem. Da kom Jesus, der Dørene var lukt, og stod midt iblandt dem og sagde: Fred være med Eder! Derefter siger han til Thomas: „ræk din Finger hid, og see mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende." Og Thomas svarede og sagde: „Min Herre og min Gud!" Jesus siger til ham: „efterdi du har seet mig, Thomas, har du troet; salig er de, som ikke har seet og dog troet." Hans praktiske Beskaffenhed krævede et Bevis; hvilket Frelseren irettesatte ham for paa en høist ædel og ophøiet, men tillige kraftig Maade, hvorved han med det Samme aabenbarede et stort Princip, som sidenefter gjorte sig anvendeligt i Apostlernes Lidelser og Martyrdom, og er blevet bekræftet ved Exempler i næsten Alles Prøvelser og Sorg, som har seet store Mirakler eller Aabenbaring fra Gud.

Men Thomas var meget fast og urokkelig, hvilket gjorde ham til en dygtig og udholdende Forsvarer af Evangeliet, efter at han blev fuldkommen forvisset om dets Ægthed. Og om han end kunde lastes for sin svage Tro og

for sin Uvillighed til at antage de Ti's Vidnesbyrd om, at de havde seet Herren. faa var dog hans trofaste Arbeide i Evangeliets Tjeneste kanskee ikke mindre vægtig, fordi han havde opnaaet sit Hjertes Ønske at see og føle den opstandne Frelsers udødeliggjorte Legeme. Efter hvad Sompronius skriver, lader det til, at han efter at have arbeidet i Judæa indtil Kirken der blev adspredt, prædikede han Evangeliet for de Meder og Perser, samt de Carmani, Hyrcani, Bractari og Andre, hvorefter han arbeidede i Æthiopia, og derefter reiste han til Indien. En Beretning om hans Arbeide og hans Død er given af en Portugiser, som erholdt den af de Kristnes Sagn i de Lande, efter at Passagen blev aabnet omkring det gode Haabs Forbjerg. Disse Beretninger siger, at Thomas reiste til Socotora, en Øe i det arabiske Hav, derfra til Crangenor, og siden derfra længer mod Øst. Senere er han vendt om til et Sted kaldet Maliapoor, Hovedstaden i Kongeriget Coromandel, nær ved Mundingen af Ganges. Der begyndte han at opføre et Sted til Gudsdyrkelse, men blev forhindret af Afgudspræsterne og af Sagamo, Landets Fyrste. Derefter skal han have gjort adskillige kraftige Gjerninger (maaskee med Syges Helbredelse, eftersom det var en af hans Gaver), og som Sagamo selv blev lagt til Menigheden, saa foranledigede dette, at mange af hans Underfaatter ogsaa blev tillagt. Brahmanerne blev meget bekymret for deres egen gamle Trosbekjendelse, og de besluttede ved Forfølgelse at nedrive den nye Religion, hvorfor de besluttede at dræbe Thomas. De fulgte ham til et Sted, hvor han brugte at opsende sine lønlige Bønner, ved en Begravelse udenfor Staden, og da han havde bøiet sig og bad, kastede de deres Spyd paa ham, men da dette ikke dræbte ham, tog en af Præsterne og gjennemborede ham med en Lanse. Der siges, at Kirkens Medlemmer begrov ham i den Bygning, han havde opført, hvilken senere blev forbedret og gjort til en storartet Bygning. Saaledes levede og døde en anden af Jesu Kristi udvalgte Tolv, som paa en tilkommende Dag skal sidde i Dom, naar Menneskens Søn aabenbares i sin Herlighed.

(Fortsættes.)

Kapitler af Præsident Brigham Youngs Levnetslob.

(Af E. W. Tullidge. — En Ikke-Mormon.)

(Fortsat fra Side 144.)

Under Dato af 11te Juli 1851 afholdt Oberst T. Kane, som da boede i Philadelfia følgende Tale for Præsident Fillmore:

„Min kjere Herre! Jeg ønsker ikke at undgaa den Ansvarlighed, jeg har paataget mig ved at indestaa for Brigham Youngs Karakteer og Dulighed til den Plads, han nu indtager. Jeg gjentager med Frimodighed, hvad jeg har sagt om hans ypperlige Egenskaber, Virksomhed og Retskaffenhed, til Dem forud for hans Bestikkelse. Jeg er villig til at sige, at jeg tilbød mig at meddele

Dem de Kjendsgjerninger, ved hvilke jeg blev overbeviist om hans Patriotisme og Hengivenhed for Unionens Vel. Jeg begik ingen Overdrivelse, da jeg forsikrede Dem om hans ulastelige, moralske Karakteer, thi jeg var istand til at tale af min egen Erfaring, vunden ved intim Bekjendtskab. Der kan intet medrette siges mod dem med Hensyn til rent Levnet, Retskaffenhed, Tolerance mod Andre, Agtelse for Lovene eller Hengivenhed til Konstitutionen og Regjeringen. Man kunde vel sige, kan Beskyldninger, der er saa almindelige og saa omstændelige være aldeles uden Grund. Men, paa min Tilbagereise fra Sletterne kom jeg gjennem de beboede Egne og hørte skammelige Historier om Præsident Young, som hentydede til den samme Tid, som jeg var bedst kjendt med hans selvfornegtende, ulastelige Liv. Jeg havde en ikke mindre tilfredsstillende Erfaring om andre Usandheder, hvoraf nogle var høist uforskammet og almindelig udbredt. Under min Sygdom blev jeg pleiet af en kjerligsindet Dame, som har mange Slægtninger i Ny York og i Ny Jersey. Hun var Søskendebarn til en af vore meest agtværdige Borgere, som ved sin gode Opførsel, som øverste Øvrighed i Philadelphia, paa en bevæget Tid, vandt vor Agtelse. I hendes Landflygtighed fandt hun sine haardeste Lidelser i den Tro, at hendes Frender og Bekjendter i Staterne betragtede hende som et redningsløst Udskud. Jeg gjorde det til en af mine første Pligter, da jeg kom tilbage, at underrette dem om hendes sande Stilling og om hendes exemplariske Ægtemages Karakteer; og Efterretningen derom, tror jeg, naaede hende itide til at trøste hende førend hun sank under Byrden af Reisens Besværligheder, som hendes Legemsbygning var for svag til at udholde."

Her kan vi tilføie Oberstens Vidnesbyrd om Mormonfolket, som han aflagde for Pennsylvaniens historiske Selskab:

„Jeg er bleven paatrængt med Bemærkninger, som mit hastig skrevne Foredrag har fremkaldt. Velmenende Venner af mig har endogsaa anmodet mig om at omændre, hvad jeg har sagt i Favør af Mormonerne og sætte det i lavere Toner, for snarere at blive modtaget. Men jeg kan ikke, men maa snarere give det mere Tryk. Sandheden maa tage Vare paa sig selv. Jeg mente ei alene at benegte, at Mormonerne paa ingen Maade stod paa noget lavere Trin end noget andet Folk i vor Nation i Moralitet, men jeg vilde, at det skulde tydeligt forstaas, at jeg tilskrev disse af dem, som jeg omgikkes med i Vesten, en almindelig Retskaffenhed og en ren Karakteer fremfor Middeltallet af vore Kommuner. Man har ogsaa i en ond Mening givet mig Vink om, at jeg havde ikkun sagt lidt om Kvinderne. Det er sandt; jeg har knap nævnt dem, fordi mine Erindringer om dem er saaledes, at jeg ikke kan tænke paa deres Karakteer, som et Emne at tale om. Men jeg vil sige i saa Ord: Paa den selvfornegtende Godgjørenhed, som gjorde det hele Folk ædelt i mine Øine, saa jeg nogle af de ypperligste Exempler. Jeg har seet det skjønneste Billed paa Galleriet, forestillende den medlidende Kjerlighed til Medmennesket, men skjønnere var en ung Moder blandt Mormonerne, som delte sine Brysters Melk mellem et fremmed, forældreløst Barn og sit eget.

I 1854 ankom Oberstløitnant Steptoe med sin Kommando til Saltsøstad, og efterdi Guvernør Youngs Embedstid omtrent var omme, saa tilbød Præsident Pierce Embedet til Obersten; men denne

var en høisindet Mand og en ægte Republikaner, og besad tillige formegen Visdom til at modtage Værdigheden; thi han vidste, at Brigham Young var den, Folket helst vilde have Han skrev derfor følgende Dokument, som udtrykker hans Ønske.

Til Hans Excellence, Franklin Pierce, Præsident for de Forenede Stater.

Vi Ansøgende vil med al Ærbødighed fremlægge, at eftersom Guvernør Young haver det ganske Folks fulde Tillid uden Forskjel paa Parti eller Sekt; og eftersom vi formedelst personligt Bekjendtskab og selskabelig Omgang finder ham at være en standhaftig Haandhæver af Konstitutionen og Lovene og en prøvet Støtte i Republikanismen; og eftersom vi ofte har hørt paa hans Bemærkninger, privat saavelsom i offentlige Forsamlinger, og veed forvist, at han er en varm Ven og kraftig Haandhæver af konstitutionel Frihed, trods de i Staterne publicerede Rygter; og eftersom vi har nøie efterseet hans Gjerninger, som Guvernør og som Superintendent for de indianske Affærer, og ligesaa hvorledes de til offentlige Bygningers Opførelse anviste Midler er bleven anvendt, saa er det med største Fornøielse, at vi indberetter, at Samme er bleven anvendt paa bedste Maade og til Nationens Interesse. Og eftersom hans Igjen-Beskikkelse vilde tjene til Territoriets Interesse bedre end nogen anden Mands Beskikkelse, og vilde møde det ganske Folks Taknemlighed, medens i modsat Tilfælde hans Afskedigelse vilde foraarsage den dybeste Sorg og Bedrøvelse; og eftersom det er vor oprigtige Mening, begrundet paa personligt Bekjendtskab, som vi har havt Leilighed til at gjøre med Guvernør Young, og vor Jagttagelse af Følgerne af hans Indflydelse og Administration i dette Territorium, vidende, at han i en høi Grad besidder de lil sans officielle Pligters Udførelse nødvendige Egenskaber, samt ubetvivlet Troskab og Duelighed, og at han derfor er den mest passende Person, som kan vælges til det Embede. — Med Glæde anbefaler vi ham derfor til Deres gunstige Overveielse og begjærer alvorligt, at han igjen bliver beskikket til Guvernør og til Superintendent for indianske Anliggender i dette Territorium.

Dette Dokument blev underskrevet af Oberst Steptoe og alle de andre Unionens Militær-Officerer i Territoriet, saa vel som af alle de føderale Civil-Embedsmænd, og af enhver Kjøbmand og fremragende Borger i Saltsøstad; og Præsident Pierce følgelig fornyede Guvernør Youngs Beskikkelse. (Forts.)

Indflydelse. Man hører meget sige om smitsomme Sygdomme og om Nødvendigheden af at undgaa at være udsat derfor, hvilket er fornuftigt; men man hører sjelden tale om Sundhedens Indflydelse og hvor rigtigt det er at sikre sig sunde Omgivelser. Dog er, om just ikke strax synlig, de endelige Følger af det Ene maaskee næsten ligesaa kraftige som Følgerne af det Andet. Ligesom der er giftige Uddunstninger omkring en Feber-Patients Leie, som ikke kan indaandes uden Fare, saaledes tror vi, at der kommer en gavnlig Indflydelse fra de Kraftige

og Synde, hvilken vi ikke kan modtage uden at det forøger vort Systems Livskraft. Eftersom det er rigtigst og bedst at undgaa det ene, mon ikke det er godt og gavnligt at søge det andet? Dette gjælder i det mindste i moralsk Forstand.

Om Mod. Hos de fleste Mennesker er Modet afhængigt af god Helbred. Usædelighed, overdreven Nydelse af Spise og Drikke, forlidt Søvn, usund Bolig, Mangel paa frisk Luft hvor man sover, alt Saadant vil tage den skarpe Eg af hos de fleste Mennesker og gjøre dem villig til at følge bagefter Stridshæren hellere end at stræbe fremad. See til at faa Søvn nok, frisk Luft jo mere jo bedre, Bevegelse nok, sund og nærende Føde, vær ikke udsvævende, men maadeholden, saa vil Du føle, at Dit Legeme trives, at Dine Fordøielsesevner vil være i god Stand, at Din Hjerne er sund, Dit Hjerte let, Dit Mod mandigt og uovervindeligt; og Du vil ogsaa finde, at Du er ikke tilbøielig til at tabe Modet over Ubetydeligheder; men altid frisk, livlig, haabfuld og modig.

Moralitet. Vor moralske Kultur er af den yderste Vigtighed. Vi maatte heller være fattig paa Midler og syg paa Legemet end have Skampletter paa vor Sædelighed og Vanære til Øiemed. Dette er ingen almenyndet Læresætning, men den er ikkedesmindre sandfærdig.

Døde. Mette Kirstine Johansen, Datter af Christen og Ane Johanne Nielsen, født paa Kalmensgaard i Vetsmark (maaske Jetsmark) Sogn i Danmark den 26de Nov. 1851, og døde efter Barnefødsel den 8de Dec. 1881, i Castle Dale, Utah. Mandens Navn er Laurits Johansen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.